СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ДНЕВНИК — UKRAINIAN DAILY

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ.

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

ТРИ ЦЕНТИ. РІК XLII. Ч. 141. Джерзи Сіти, Н. Дж., понеділок, 18 червня, 1934. VOL. XLII. No. 141. Jersey City, N. J., Monday, June 18, 1934. THREE CENTS.

СТАЛЕВІ ЮНІЇ ЗА ЗАВІШЕННЯ СТРАЙКУ

КОНВЕНЦІЯ ПРИЙМАЄ ПЛЯН ҐРІНА ПРО РОЗЄМНУ РАДУ.

ПИТСБУРҐ (Па.). — Конвенція провідників юній залізних, сталевих і цинкових робітників постановила не викликати покищо страйку у фабриках сталі, а замісць цього приняти плян Ґріна про полагодження теперішнього непорозуміння.

Ґрін, президент Американської Федерації Праці, радив конвенції поставити урядови й сталевим підприємцям такі умови: має встановитися безсторонна рада з трох членів, котрих має іменувати президент Рузвелт, а ця рада має мати право розсліджування зажалення про нарушення кодексу сталевого промислу та розсуджувати всякі спори між підприємцями й робітниками в цьому промислі, якщо такий спір предложено раді до розгляду добровільно обома сторонами.

Пропозицію Ґріна принято без опозиції. Була деяка опозиція тільки проти його ради, щоби над справою голосувати явно.

ЗАХОДИ КОЛО УХВАЛЕННЯ РОБІТНИЧОГО ЗАКОНА.

ВАШИНҐТОН.—Президент Рузвелт відбув довшу конференцію з провідниками обох партій в обох палатах конгресу в справі нового пляну робітничого закона. На конференції вирівнано всі ріжниці між обома партіями щодо цього й через те уряд сподівається, що новий робітничий закон удасться ухвалити ще на цій сесії конгресу. Новий закон має обовязувати тільки один рік.

Так звані поступові републиканці далі виступали проти нового пляну та старалися добитись наново дискусії й ухвалення проєкту сенатора Вагнера.

ВВОДЯТЬ У ЖИТТЯ НОВИЙ ПЛЯН ОБЕЗПЕЧЕННЯ БАНКОВИХ ДЕПОЗИТІВ.

НЮ ЙОРК. — З днем 1 липня цього року входить у життя новий фонд Обезпечення Банкових Депозитів у щадничих банках нюйорського стейту.

Відповідно до цього пляну банки складають фонд, котрого мається вжити на заплачення загрожених депозитів у банках. До цеї суми певну частину складає федеральний уряд. Асекураційний фонд буде зростати з року на рік, поки не дійде до суми 100 міліонів долярів.

Обезпечення покищо відноситься тільки до банків взаїмної ощадности.

АТЕНТАТ НА КУБАЙСЬКОГО ПРЕЗИДЕНТА.

ГАВАНА (Куба). — У пятницю зполудня кинено на президента Куби, Мендієту, бомбу. Вибух бомби вбив одного чоловіка, поранив тяжко 11 інших осіб, а легко 15. Самий президент Мендієта вийшов з легкою раною на лівій руці.

Бомбу кинено підчас бенкету, влаштуваного в честь президента і його кабінету міністрів, у хвилі, як Мендієта встав говорити промову. Погиб один моряк. Можливо, що другий помре в шпиталі з ран.

Поліція арештувала одного чоловіка, котрого вона підозріває як головного виновника замаху. Уряд видав строгий закон проти переховування зброї.

ВСІ ДЕРЖАВИ, КРІМ ФІНЛЯНДІЇ, НЕ ВСТАРЧИЛИСЯ В СЛОВІ.

ВАШИНҐТОН. — 14 держав не заплатили Америці припадаючої на 15 червня рати воєнних довгів. З усіх довжних держав заплатила рату тільки одна Фінляндія.

Фінляндія заплатила 166,538 долярів. Всі держави мали заплатити тепер разом 174 міліони 647 тисяч 439 долярів.

ЯК ПОСПІХ, ТО ПОСПІХ.

ВАШИНҐТОН. — Щоб докінчити залеглу роботу та піти на вакації цеї суботи, конґрес приспішує сильно свою роботу. У пятницю за одну годину сенат потвердив 12 переговорів з чужими державами.

ВПЛИВ ЖЕЛЕЗ НА НЕДУГУ РАКА.

КЛІВЛЕНД (Огайо). — На річних зборах Американського Лікарського Союза виступав з цікавим відчитом про недугу рака д-р Дж. Ісфред Гофбавер. На основі багатьох досвідів прелеґент доказував, що розвій недуги рака стоїть у тіснім звязку з железами внутрішніх виділин, а спеціяльно з железою пітуірійною. Занадто сильний розвій цеї желези можна здержати промінями „екс".

САМОГУБСТВО В ОГНІ.

КОРТРАЙТ (Ню Йорк). — 76-літня старушка Гарієта Тернер підляла свою одіж нафтою, положилася на ліжко й підпалилася. Заки її син прибіг з городу, вона вже згинула в огні. Вона хорувала тяжко від кількох років.

ЗГИНУЛИ 6 РАДЯНСЬКИХ ІНЖИНІРІВ.

У Кривому Розі на Україні згинули трагічною смертю підчас катастрофи в копальні залізної руди 6 визначних інжинірів. Сталося це підчас досвідів над новим способом добування руди, що його придумав нж. Мосниченко. Він також згинув у катастрофі. Згинув теж начальний інжинір тресту та його заступник. Всіх похоронять на кошт держави, а їх родина одержить забезпеку.

ВТРАТИЛИ 380 МІЛІОНІВ ЗЛОТИХ.

Недавно припинив виплати великий швайцарський „Банк д'ескомт Свіс", Банкротство того банку потягнуло фатальні наслідки для багатьох польських громадян, які, не маючи довіря до краєвих фінансових установ, льокували свої капітали в банках швайцарських. Зачувати, що в тім банку здепоновано з Польщі капітали в сумі 380 міліонів зл., і то на пів проценту річно. Тяжко, щоби далося щось з тих грошей вратувати, бо швайцарське законодавство дає першенство швайцарським громадянам.

ЗЛОДІЙ „ДЖЕНТЕЛЬМЕН".

У Єзуїтському городі у Львові якийсь прохожий приступив до К. Валінківни та спитався, куди можна дістатися на пл. Юра. Коли Валінківна вказала йому, він з вдячности поцілував її руку та відійшов. Тепер Валінківна запримітила, що їй з руки пропав годинник. Прохожі арештували „джентельмена"-злодія. Це ніде не мельдований Йосиф Фріґат.

ДОМОВИЙ АРЕШТ.

Окружний суд у Варшаві видав недавно в кількох випадках рідко практиковану кару домового арешту. Таку кару можуть дістати тільки особи досі не карані і віродостойні. Арешт у власному мешканні можна накладати тільки при карах, що не переступають 7 днів позбавлення волі. Домових арештантів пильнують поліційні службовці на кошт засуджених. Підчас такого арешту не вільно приймати ніяких візит.

ДУШОГУБСТВО.

На станиці поліції в Пабяніцькій Руді біля Лодзі поліцай Йосиф Вавжонковський застрілив свого товариша Кароля Стефаняка за те, що цей залицявся до його дружини. Після вбивства Вавжинковський скінчив самогубством. Коли брат покійного Вавжинковського довідався про смерть свого брата, поважно поранив свою братову. Брата арештовано.

БУКОВИНСЬКА ПІЯНІСТКА В ПАРИЖІ.

Відома українська піяністка з Чернівців, пані Олена Василашко-Тимінська, що збирає на Буковині й записує на ноти українські народні пісні, провела тиждень у Парижі проїздом з Відня до Швайцарії. Підчас свого побуту в Парижі таланови українська піяністка виступила на музичному поранку, який зорґанізував паризький журнал „Ля Реві Мізікаль", інтерпретуючи кілька творів Баха.

ГРЕЦІЯ ОБМЕЖУЄ ЖІНКАМ ПРАВО ГОЛОСУВАННЯ.

Грецький уряд рішив внести законопроєкт, який відбирає жінкам право брати участь в міських виборах. Наміряють відібрати жінкам частинно право бути вибраними, яке одержали кілька літ тому, бо вони дотепер з нього майже зовсім не користали.

ТРАГЕДІЯ ДІТЕЙ БЕЗРОБІТНИХ.

Два молоді хлопці, Конрад Левербе та Арманд Мир у Монтреалі, пішли на подвіря фірми продажі опалу Лядаль Кок-Ко. збирати кусні вугля, бо їхні безробітні родичі не мали чим запалити в печі. Коли вони підлізли під купу деревного матеріялу в пошукуванню за вуглям, купа завалилась і живцем поховала обох. Негайно розкинено купу й видобуто зпід неї розчавлені тіла обох нещасливців.

ЗГОРІВ ВОЛОДИМИР.

Дня 5. травня загорілася в одному домі у Володимирі, на Волині, белька й увесь будинод станув у вогні. Сильний вітер переніс вогонь на сусідні будинки та захопив усе містечко. З околичних місцевостей приїхали 4 вогневі сторожі, одначе не могли перешкодити, щоби вогонь не поширювався, тому ратували лише найважніші обєкти, як поліційну станицю, громадський уряд та почтову аґенцію. Ті будинки вратували, зате згоріли городський суд, жидівська громада, божниця, 7-клясова народня школа, православне приходство та понад 200 домів. Згоріли теж крамниці з харчами. Втрат є на міліон злотих. Дві тисячі людей осталися без даху.

СКАРБ У СТАРІЙ ХАТІ.

В селі Залісці, повіт Кремянець, жив іще до війни Григорій Сладнюк, що — хоч був досить багатий — відомий був зі свого скупарства. В селі створилася була поговірка, що він складає гроші, тільки не відомо, де він їх переховує. По смерти Сладнюка родина перешукала всі закутки та сховки, про які думала, що в них міг покійний заховати гроші, але нічого не знайшла. Згодом хату Сладнюка купив якийсь Чорнобай. Цими днями Чорнобай почав розбирати стару хату і в одній стіні знайшов замуровані два великі горшки, наповнені вщерть російськими срібними рублями. Знайдений скарб важить кільканацять кільоґрамів.

ГАРНА СПІЛКА.

В Дрогобичі доконав хтось цього року цілої низки великих крадежей, але поліція не могла довший час впасти на слід злочинця. Щойно недавно тому арештувала Ст. Сурового, відомого вломника і злодія, прихопленого на гарячому вчинку крадежі. Підчас арештування виявилися цікаві речі. Суровий відбував минулими літами довшу кару в дрогобицькій тюрмі і там пізнався з тюремним сторожем Ст. Ліпертом. По скінченні кари Суровий крав дальше і крадені речі переховував в Ліперта, який разом з жінкою продавав їх, і грішми ділився зі злодієм. Тепер цілу ту трійку арештовано й посаджено в тюрму.

ДИРЕКТОР ТАРТАКУ ПОБИВ ДИРЕКТОРА ШКОЛИ.

Директор тартаку кн. Радивила в Цумані, пов. Луцьк, Влад. Янко, ворогував з місцевим управителем школи, Влад. Зубком і старався висадити його з посади. Коли в грудні м. р. Зубек не дав синови Янка з якоїсь причини шкільного свідоцтва, Янко впав до школи і після гострої виміни слів побив Зубка. Зате відповідав недавно перед луцьким окружним судом, який засудив дир. Янка на 6 місяців за побиття і 9 місяців арешту за образу, припинюючи виконання кари на 3 роки.

ЗАМКНУЛИ В ХОЛОДІЛЬНІ Й ОГРАБИЛИ.

Чотири бандити напали на ресторан у Монтреалі, замкнули двох кельнерів у холодільні й забрали 700 долярів з огнетревалої каси. На щастя, надійшов один чоловік, що вчув крик у холодільні, й випустив замкнених, що були би замерзли.

УБИВ ДІВЧИНУ І ЗАКОПАВ У ЗЕМЛЮ.

В Жукові, пов. Городенка, пропала з дому 22-літня Парашка Стецюк. Доходження викрили, що її завів до ліса О. Семянович, там її убив і закопав у землю. Душогубства доконав на еротичному підкладі. Семянович признався до вини.

ВОЛІЄ МАНДРІВКУ ДО ВАРШАВИ НІЖ 3-ТИЖНЕВИЙ АРЕШТ.

Микола Скрупюк із Микуличина вибрався пішки до Варшави. Там хоче зложити Пілсудському просьбу, щоби йому дарували кару 3-тижневого арешту. Засудили Скрипюка за це, що в бюрі ПЗУВ, коли йому не признали премії за погорілі будинки, сказав, що цю справу вони полагодилиб йому, колиб дав хабаря.

ВЯЗЕНЬ УТІК ПО ОПЕРАЦІЇ СЛІПОЇ КИШКИ.

До загального шпиталю в Познані привезено з тюрми вязня Зарковського, засудженого за крадіж на 3 і пів року тюрми. Зарковському оперували сліпу кишку. Після операції хворого приміщено в окремій сепаратці, де він по кількох днях прийшов трохи до здоровля, скрутив шнур з простирала, спустився по ньому з другого поверха і втік. Зарковський утік у біллю до дому, де перебрався і втік зчерги до поблизького ліса. Зарковського схоплено. Підчас погоні Зарковський потурбував сильно кілька осіб.

НЕВМІЛІ ШОФЕРИ.

Англійська преса повідомляє, що найбільше обезпеченеве товариство в Лондоні, яке обезпечує виключно від випадків наслідком автомобілевих катастроф, вирішило на майбутне не видавати Жидам поліс. Своє рішення товариство мотивує таким явищем, що Жиди є найбільше невмілі й необережні шофери та при найменших випадках домагаються дуже високого відшкодування. Дуже часто траплялося теж, що Жиди, автомобілеві керівники, робили просто на тому інтереси таким чином, що обезпечувалися на високі суми, а потім штучно спричинювали катастрофи.

ВБИТО ПОЛКОВНИКА ПЄРАЦЬКОГО, ПОЛЬСЬКОГО МІНІСТРА ВНУТРІШНІХ СПРАВ

ВАРШАВА (Польща). — Два молодці, що сховалися за сходи, якими сходив полковник Бронислав Пєрацький, міністер внутрішніх справ, виходячи з Політичного Клюбу, вбили міністра трома вистрілами і втекли без сліду, ранивши по дорозі поліцая. Один з них був у сірім убранню. З того заключають, що він був певно членом польської націвської партії „сірих сорочок". Уряд зачав саме тепер переслідувати ту нову партію та закрив її часопис, а вкінці узнав її незаконною і розвязав її, головно за протижидівські розрухи.

Одначе поліція розпочала доходження серед Українців, бо підозріває, що замах був виконаний з боку українських революціонерів. Каже, що це певно відплата за останні масові арешти українських терористів. Пєрацький їздив недавно до Галичини на інспекцію. Сам він теж родом з Галичини.

Полковник Пєрацький мав 42 роки і був одним з найближчих і найбільше довірених дорадників маршала Пілсудського.

ВЕЛИЧАВЕ СВЯТО ПОСВЯЧЕННЯ ПРАПОРА УКРАЇНСЬКОЇ КООПЕРАЦІЇ.

ЛЬВІВ. — День 3 червня б. р., як подають українські часописи, став днем історичним і переломовим для Української Кооперації, яка заманіфестувала в тім дні свою силу та набрала нового завзяття для здобуття нових успіхів. Це було посвячення прапора Української Кооперації, яке відбулося на площі Сокола-Батька при величезній масі народу під кличем „В єднанні власних сил — до добра й краси". Службу Божу відправив Кир Микита, а високо патріотичну проповідь на тему служби представників церкви народови виголосив митрополит Андрій Шептицький, беручи за основу слова Ісуса Христа: „Я прийшов не на те, щоби мені служили, а на те, щоби служити".

НЕМА КІНЦЯ ПРОЦЕСАМ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ.

ЛЬВІВ. — У Львові, Перемишлі, Тернополі й інших галицьких містах ведуться нові масові процеси проти української молоді, студентів і селян, обвинувачених за приналежність до Орґанізації Українських Націоналістів. Кождий день приносить нові засуди.

УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛІЗМ ГРИЗЕ ПОСТИШЕВА.

ХАРКІВ (Україна під Совітами). — На зборах харківського обласного та міського партактиву в Харкові виголосив Постишев промову, в якій згадав про націоналістичні елементи на Україні. Казав, що „збереглися покищо в нашій орґанізації й націоналістичні елементи, які тонше маскуються, ґлибше заховались, але які ще й деяку „роботку" проводять". Далі говорив Постишев про те, як націоналістичні та фашистівські елементи намагаються всіми засобами проникнути в комуністичні лави та проводити з середини партійних лав свою „шкідницьку роботу".

СЕРДЕЧНА СТРІЧА МУСОЛІНІЯ З ГІТЛЄРОМ.

ВЕНЕЦІЯ (Італія). — Італійський диктатор Беніто Мусоліні й німецький канцлєр Адольф Гітлер мали довгу і, як подають італійські часописи, дуже сердечну розмову. Прийшли до порозуміння в багатьох важних справах. Гітлєр згодився на те, щоб Австрія далі була самостійною державою, та щоби в ній привернути спокій. Мусоліні дав згоду, що наці можуть вибрати собі в Австрії президента держави, якщо нарід такого схоче вибрати. Німеччина згодиться вступити назад до Ліґи Націй, якщо матиме признане право до зброєння нарівні з іншими державами. Як Гітлер так і Мусоліні заявилися проти тих сепаратних договорів, якими тепер обмотують Европу.

БРИТАНІЯ ВІДГРОЖУЄТЬСЯ НІМЕЧЧИНІ РЕПРЕСІЯМИ.

ЛОНДОН. — Урядово оголошено, що коли Німеччина не буде сплачувати довгів власникам бондів, згідно з плянами Доса і Йонґа, то вона возьметься за репресії й стяґатиме належитости в інший спосіб, нарушуючи тим чином торговельну рівновагу Німеччини.

Ту погрозу видано в тім самім часі, коли Анґлія проголосила, що не буде сплачувати воєнних довгів Злученим Державам. Отсе трапилося Англії перший раз за останніх 400 років.

НІМЦІ РАДІ ЗІ СТРІЧІ ГІТЛЄРА З МУСОЛІНІЄМ.

БЕРЛІН. — Вся німецька преса майже не звертає уваги на торговельні погрози Великої Британії й Франції, але розписується з великим ентузіязмом про те, що говорили у Венеції Мусоліні з Гітлером. Всі привязують до цеї стрічі велику політичну вагу.

БОМБОВІ ЗАМАХИ В ПАРИЖІ.

ПАРИЖ. — Викрито знову пять нових бомб, висланих почтою до ріжних промислових фірм.

"SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.
Edited by Editorial Committee.
Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.
Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.
За оголошення редакція не відповідає.
За кожду зміну адреси платиться 10 центів.
З Канади належить посилати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.
Тел. „Свободи": BErgen 4-0237. — Тел. У. Н. Союза: BErgen 4-1016.
Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

СВЯТО ПРАПОРА.

З нагоди 157 річниці видвигнення американського прапора відбулися, як звичайно в таких випадках, ріжні маніфестації ріжних патріотичних організацій. І не бракувало ріжних патріотичних промов про невміручість тої ідеї, яка є захована під американським прапором.

У відповідь на те нюйорські большевики зависили покрадьки червоний прапор на памятнику тих лицарів, що поклали свої голови за ідеали американського народу, зясовані в американській конституції. До того інциденту нема потреби привязувати якоїсь більшої уваги. Але не можна не ствердити того, що йде сьогодні й тут боротьба між ідеалами, які заступає американський прапор під фірмою демократії, й тою автократією, яку репрезентує червоний прапор у московсько-большевицьким виданню. І є велика ріжниця між американським прапором і тими прапорами, які повівають сьогодні над тими краями, де панують фашистівські диктатури, як от в Італії, Німеччині, Польщі, Болгарії. Бо всі ті ріжні прапори мають в Америці своїх симпатиків, і то в усіх кругах громадянства: серед професорів, журналістів, старих і молодих, робітників і капіталістів. Але й те правда, що коли прийшлосяб головній масі критиків американського прапора з ним розпрощатись і заступити його іншим, вони таки рішилисяб остатись під американським прапором. А докази цього вже були. Читали ми їх при ріжних переслуханнях у ріжних конгресових комісіях. Почули ми те навіть від великого приятеля Совітів, Волтера Дюренті, котрий довгі роки виписував оди в честь Совітів. Але кінець кінцем і він признав, що для американського народу таки найліпший є той порядок, який вони в себе мають. І він признав, що коли треба перевести потрібні в теперішніх часах радикальні суспільні зміни, то їх можна перевести під американським прапором, який уможливлює переведення тих змін, а навіть їх потребу передбачає.

Всі ми свідомі того, що Америка переживає дуже критичні часи. Президент Рузвелт і адміністрація краю взялися побороти депресію, піднести закупну силу і дати працю міліонам безробітних. На ту ціль видано вже біліони долярів і здержано катастрофу. Але дійсної зміни на постійне поліпшення ще нема. А нема головно тому, що головна ініціятива в тій цілій акції є в руках уряду. Він дає гроші й тим піддержує штучно економічне й бизнесове життя. Та це не є американський спосіб, а диктаторський. Американський прапор вимагає зусиль цілої нації й загальної ініціятиви. Щойно тоді він може повівати свобідно й переможно.

Лев Ясінчук.

ГРОМАДСЬКІ ВИБОРИ У ЛЬВОВІ

Безсоромна виборча комедія.

В неділю, 27. травня 1934 р., в перший день українських Зелених Свят, відбулася вкінці у Львові комедія, в якій узяло участь і українське населення цього міста. Це були „вибори" до ради столичного міста.

При всяких куглярських штуках — штукар багато й гарно балакає, щоби засугерувати видця, будьтоби він дійсно вбив яйце в капелюх, будьтоби він робив із сирої яєшні, розробленої в капелюсі, всякі штуки та ще й лишив сухий капелюх. Подібно були започатковані міські вибори в Польщі. Для засуґерування міської юрби повидруковували книжечки з постановами про демократичні управлення міської маси й назвали ці книжечки законами; уладжували сходини й віча, установлювали виборчі лісти й веліли на неділю, 27. травня ц. р. сходитися по львівських школах, щоби до широкої скрині вкинути виборчу картку з іменами нещасних кандидатів на радних Львова, хоч — як показалося — для радних Українців зовсім нема місця у львівському маґістраті.

Польська преса вже наперед писала, що в цих виборах „мають виборці улекшене завдання". Чому „улекшене"? — Поляки добачували лише дві ґрупи, що стають до цих виборів: одна урядова (Поляки з Жидами), а друга противна (вшехполяки, соціялісти та Українці). Ніби цеї першої ґрупи навіть не називали „урядовою", але такою, що „висуває позитивну проґраму господарки міст Польщі", яка вважає, що „добре сканалізоване місто, це для виборців мета далеко більшої ваги, ніж сотки промов про фашистівську чи марксівську доктрину". Польські партії знеславлювали себе взаємно, опоганювали, оплюгавлювали та шкалювали. Прихильники урядової ґрупи закидали своїм противникам, що вони нездібні до творчих зусиль і терплять застій в устрою думки. Тому „всі прихильники ретельної праці висловляться за лісту число 1" (себто за кандидатів зпоміж однодумців теперішнього політичного ладу в Польщі).

Очевидно, що польська прилюдна опінія мала повне право в той спосіб схарактеризувати міжпартійну боротьбу за мандати польських опозиційних партій. Це в основі й для нас напевно слушне й вірне. Але на ділі то ніодні ні другі ніколи не журилися й не журяться про „обивателя", тільки бажають, щоби польськість міста репрезентували якраз вони, а нехто інший; бо з тою репрезентацією звязані деякі дрібнички, які можна навіть перерахувати на валюту. Одначе одні та другі забули, що у Львові вже пята частина Українців, і поводилися так, якби поза Поляками не було у Львові більше нікого, а при цьому вимагали „співжиття" і признань для своєї політичної лінії; а це завжди межувало й межує з — безличністю.

Розуміється, що за стільки століть, скільки довелось Українцям пережити разом з Поляками, Українці вже давно прозріли й пізнали, що тільки власною організацією зможуть виявити своє існування також і у Львові. Вже штудерно повикроювані виборчі округи з тим наміром, щоб Українці в ніякому з них не мали потрібного числа своїх виборців, а задержання в тайні их подій аж до останніх днів перед виборами, уневажнення заздалеґідь певної української лісти (в 19 виборчім окрузі) вказували на те, що українського духу в репрезентації Львова не сміє бути. Поляки це не Українці, які у своїй Центральній Раді зараз міністрів московського, польського й жидівського понанставляли, щоб було кому встромлювати кіл поміж шприхи українського державного воза. Кожному Українцеви було відоме, що навіть якби Українцям було вдалося провести до міської ради кількох земляків, то при всій безцеремонности з польського боку, вони не могли би там безумовно нічого вдіяти для українського населення міста. Всі заходи з українського боку були вжиті виключно на те, щоби обрахувати свої сили та свою якість. Річ не в цифрах, віданих голосів, хоч вона була дуже поважна, але в цьому, що Українці йшли до виборів у Львові виключно власними силами з метою — витворити й скріпити наші моральні сили, які в будучности мають причинитися до перемоги нашої ідеї. І це Українці осягнули для себе самих. Тепер уже можемо навіть лікувати всі ті болячки, які ще при цих виборах показалися.

При цих виборах замітне ще й те, що головна виборча комісія назвала українську лісту офіційно — „лістою без назви", дарма, що вибори з українського боку переводив Український Виборчий Комітет, з яким головна комісія урядово листувалася. Львівські мамути не навчилися нічого до сьогодні й уважають нас за „Івана без роду"...

Але до речі: яка українська репрезентація міста Львова?

В понеділок рано бігали по вулицях міста розносчики надзвичайних видань польських газет та задоволено викрикали: „Українці без мандату". Це був найважніший заголовок, що мав заохотити до купна того свинства.

Та нехай ніхто не ликує передчасно й не радіє насильством над другим. Українські мандати до цеї землі лежать глибоко в серці кожної одниці, а час і плянова організована праця добуде їх на верх. Відомо, що ідея мозольно пробиває собі дорогу у боротьбі з матерією. Вона так швидко не перемагає, якби цього бажали нетерпеливі одиниці, що рахують історію на місяці. Але вона, ця ідея перемагає завжди.

„НОВИЙ СІОН"

Справа жидівської републики на Далекому Сході.

Акція большевиків щодо кольонізації південної України і Криму жидівським населенням викликала світ (особливо жидівський) приняв був поважно і уряд СССР „заробив" на цій справі неодин міліон тоді ще повноцінних долярів. Проте акція ця скінчилася цілковитим крахом. Чому? Бо факт аґрарного перенаселення цілої України (за виключенням хіба Каспійського побережа) є незвичайно очевидний, і спротив місцевого українського населення, все голодного на землю, був тільки природний та оправданий — що большевики змушені були припинити цей непродуманий експеримент.

Але обставини так склалися, що большевикам конче треба було творити якийсь свій „червоний" Сіон. Зпочатку цю справу форсували жидівські комуністи з мотивів внутронаціональної боротьби з патріотами-сіоністами, а пізніше, коли вже цілковитий крах большевизму як системи стає таємницею півшинелі, а справа упадку совітської влади є лише проблемою часу — політичну важливість організації жидівства зрозуміли і комуністи не Жиди. Річ у тому, що за свою еманципацію Жиди можуть дуже і дуже багато доплатити — коли вони звяжуть свою долю з долею безсумнівного банкрота-большевиків. Це зрозуміли не одиниці, а десятки й сотні кращих представників жидівського народу в СССР, і повстала небезпека, що жидівство може стати небезпечним ворогом совітського режиму.

Щоби це не сталося, поруч з арештами й переслідуваннями жидівських патріотів прийшла нова „планетарна" ідея — створення жидівської републики на Далекому Сході в Біро-Біджані. Що на цей раз вибрана була країна на Зеленому Клині, заселеному Українцями, дивуватись не доводиться, бо Українці ідеальні хлібороби і вибирають найпридатніші до того землі. Що тут Українці не зустріли вороже жидівських поселенців — також цілком зрозуміле, бо і ворожість до них на Україні не випливала з якогось антисемітизму, лише з недостачі землі і для самих Українців; коли в Біро-Біджані землі було багато...

Проте і цей експеримент не повівся. Може мають рацію жидівські патріоти, які кажуть, що тільки Палестина, свята земля, має міць і силу викликати потрібний ентузіязм для будування батьківщини; може це має глибші соціяльно-економічні причини; а може найбільше тут завинила большевицька безпляновівість і „головотяпство" — у всякому разі на сьогодні із сотні тисяч там лишилося лише кілька тисяч родин. А притім — як повідомляє жидівська преса — Біро-Біджан виказує найбільший відсоток реемінграції взагалі, перевищуючи навіть щодо цього ославлену Арґентину. Без правдивого обурення на адресу большевицьких експериментаторів не можна читати в жидівській газеті про „факт, який ще ніде на світі не заплямив кольонізаційне жидівське діло: поважний відсоток жидівських родин був примушений жити (в Біро-Біжані) з проституції..." („Жидівські Інформ." Прага).

Отже ясно — з Біро-Біджану вже майже всі жидівські кольоністи повтікали. Якеж здивування викликав декрет про утворення в Біро-Біджані жидівської републики, яка як повновартний член входитиме до Союзу Совітських Соціялістичних Републик?! Більше того, ця „република" користуватиметься куди більшими правами ніж Україна чи інші „союзні" републики, бо матиме своє власне військо (під командою генерала черв. армії Раппапорта), свої почтові і грошеві знаки!

В чому річ? Основною причиною ми вважаємо факт, що большевики, бачучи безвиглядність свого становища, хотять прихилити і остаточно закріпити до себе симпатії Жидів (не в СССР, бо там вони ці вже стратили — поминувши ті, на жаль, чисельні, жидівські кола, заанґажовані в партії і в совітському бюрократичному апараті). З другого боку, безперечно, має рацію цитований уже орган, який каже, що тут „іде про стару царську методу — себто козацьку кольонізацію в жидівським варіянті". Справді — Біро-Баджан знаходиться на кордонах Манджурії! Отже — хочуть створити буферну державку, якаб користувалась увагою й симпатіями світової преси, а „своїх" Жидів використати як гарматне мясо модерних „козаків", що перші мають полягти в обороні — нового „Сіону".

Міг би цей плян бути й хитрим, якби не був занадто примітивним. — („Діло").

П. Котович.

МІТІНГИ ВІДДІЛІВ У.Н.СОЮЗА

Проситься відділових секретарів присилати повідомлення про всякі збори принайменше один тиждень перед зборами.

РАЧЕСТЕЧР, Н. Й. Бр. св. Йосафата, від. 217, повідомляє своїх місцевих і позамісцевих членів, що піврічний мітінг відбудеться у вівторок, 19. червня, в годині 7:30 ввечір точно, в гали парафіяльній. Обовязково кождий член має явитись на цім мітінгу, бо є важні справи до вирішення. Довгуючі члени мають вирівнати свої залеглости на цім мітінгу, бо в противнім раді будуть суспендовані. Члени, котрі хотять мати календар У. Н. Союза на 1935 рік, мають зголоситися до секретаря цього місяця, бо на другий буде запізно. Члени, котрі ще не виміняли своїх старих грамот на нові, най принесуть на мітінг старі грамоти і підпишуть аплікацію, щоб опісля не було запізно. Пригадуємо членам що кампанія за новими членами в ювилейному році У. Н. Союза незадовго кінчиться, тому просимо привести нових членів до нашого Братства і У. Н. Союза, а за це отримаєте нагороду з головної канцелярії. Тож користайте з нагоди, поки час. Родичі, котрих діти ще не вписані до У. Н. Союза, повинні задля свого власного добра вписати їх на цім мітінгу. Проситься членів прийти точно в означенім часі, щоб не продовжувати мітінгу до пізної ночі. — В. Гречук, предс.; А. Іванів, секр.

СКРЕНТОН, ПА. Бр. св. Михаїла, від. 159, повідомляє своїх членів, що мітінг відбудеться в неділю, 24. червня, зараз по Сл. Божій, в гали церковній, 430 7-ма вул. Проситься усіх членів прийти на цей мітінг, бо є дуже важні справи до полагодження. Довгуючі члени мають вирівнати свій довг, бо інакше будуть суспендовані. Будемо приймати нових членів без оплати вступного і оглядин лікарських. — М. Камінський, секр.

ШІКАГО, ІЛЛ. Бр. св. О. Николая, від. 106, подає до відома членам, що сего місяця мітінг відбудеться в суботу, 23. червня, в годині 7-мій вечір, бо в неділю, 24. червня, братство уряджує пікнік. Обовязком є кождого члена прибути на цей мітінг, бо маємо дуже важні справи до залагодження. Напоминається довгуючих членів, щоб прийшли і хоч частинно вирівняли свої залеглости. Члени, котрі ще не змінили своїх грамот, нехай принесуть з собою на мітінг старі грамоти. Просимо приводити кандидатів на членів У. Н. Союза, бо хотяй ювилейне свято відбулося, то ще не значить, що робота скінчена. Хто з членів приведе нового члена, дістане нагороду. До малолітніх секретар сам зайде, тільки скажіть, що дочку чи сина хочете вписати; ми вам це радо зробимо. — Микола Гуль, предс.; Іван Даньків, секр.

Адам і Ева.

До французького композитора Адама прийшов довговолосий поет з плодом свого духа та просив його, щоби підложив цей твір під ноти. Твір звався „Ева".

— Любий, золотенький — сказав йому Адам — з тією вашою Евою я не згрішу. Не хочу, щоби суспільність була для нас вужем.

Мирон Заклинський.

З ДНІВ СЛАВИ ГАЛИЦЬКОЇ АРМІЇ

(Фрагменти з наступу в червні 1919 року).

...У новоздобутих околицях селяни всіми засобами помагали рідній армії. Діти й старі ходили по давніших побоєвищах і збирали набої. Знали вже, чого нам бракує, який дарунок для рідного війська найдорожчий.

— — — — — —

Гордо й струнко стояли тепер сотні нашого куреня (третього, коломийської бриґади), коли курінний командант робив перегляд, вирушаючи з місця постою. Перед сотнями на конях сотенні — моторно зголошують курінному чисельний стан сотень. Перша сотня — пор. Яремчук, друга — пор. Яворовський, третя — пор. Андріївський, четверта — пор. Лисюк, скорострільна — чет. Дишкант. Усі доповнені в міру потреби добровольцями з сіл. У початках наступу був наш курінь у запасі.

Пройшовши лінію Стрипи й Золотої Липи, зблизилася наша бриґада до лінії Коропця, напроти села Скоморох. В старих російських окопах над річкою прочекав 3 курінь позa північ, дожидаючи наказу наступати.

Коло 2-гої години по півночі гураґанний огонь наших гармат дав гасло до наступу. Задля ощадности з муніцією тревав він коротко, яких пять хвилин. Як лише він почався, вирушив пор. Яремчук зі своєю сотнею в напрямі річки. Сотня скоро щезла з ним у пітьмі.

Коли втихли наші гармати, почав противник негайно обстрілювати з кількох скорострілів міст і кладки через річку. Серед різкого гамору стрілянини залунало за рікою гримке: „Слава!" Скорострільці, що цокотів безупину напроти кладки, нагло замовк. Там порався вже Яремчукова сотня.

Інші сотні також наступали, перебродивши через Коропець. Вони остались позаду Яремчукової сотні, що була на правому крилі. Ця сотня загналася так далеко вперед, що втратила з ними звязок. Ліве крило куреня навіть не рушило з місця. Напроти нього засів противник у ліску, мав добрий догляд і сильне становище. Сусідня бриґада зліва спізнилася з наступом, тому противник на цьому крилі не подався.

Наш наступ тревав аж до ранку. Тоді прийшов наказ відступити на вихідні становища та чекати на вислід наступу сусідньої бриґади. На місці осталася лише та сотня, що стояла проти ліса.

Перша сотня повернулася за півгодини без команданта. Лише кількох людей втратила вона тієї ночі, та між ними був і командант — поручник Матвій Яремчук.

Далеко загнався був він серед темряви за противником, що скоро втікав. Аж помітив, що близьким горбом посувається рівнобіжно з його сотнею якийсь відділ. Спинився він, щоби стежу, дізнатися, хто це такий. Стежа підійшла близько, та все ще не могла пізнати. Нечайно заскочили її з горба питанням: „Кто ідзє?" Стрільці не відповіли й подалися бігцем до сотні.

Нараз із горба почали сіяти по сотні скорострілом. Упало кількох ранених, між ними найважче, кількома кулями ранений, командант. Він наказав відступ, бо тепер почали на сотню наступати з двох сторін. Поволі й обережно несли стрільці свого улюбленого сотника, одначе й від цього руху було йому дуже боляче. Він наказав покласти себе на землю й самим скорше відступати до інших сотень.

Внаслідок наступу сусідньої бриґади почав противник небаром із ліса втікати. Сотня, що стояла проти ліса, пішла в наступ. Утеча на цілім відтинку. Сотні кинулися наздогін, хто на підводах, хто пішки, аж до лінії Гнилої Липи в околиці містечка Бурштина.

Пор. Яремчука знайшли стрільці вже неживого та привезли до місця постою нашого куреня. Не поховали його тут, бо командант повіт і його рідне село Палагичі — недалеко. Під доглядом його вірного чури відправлено його тіло в дубовій труні до Нижнева, де є міст через Дністер. У гостину до дому...

На святочне прощання не було часу. На ніч заповіджено прорив лінії Гнилої Липи. Всі сотні 3. куреня стояли на становищах здовж ріки.

Минала коротка червнева ніч. Як засіріло — впала густа мряка. Четверта сотня, поручника Лисюка, стояла проти містечка Бурштина. Над раном переправилася вона нишком через глибокі болота Гнилої Липи й заатакувала противника, що боронив переїзд через міст. Почався бій. Наші гармати мовчали, бо не було стрілен.

Тимчасом друга сотня, під проводом поручника Яворовського переправилася згідно з наказом у іншому місці, коло села Куропатник. Під охороною мряки перейшла кладкою русло, а як кладки не стало, то далі пободила, по коліна в воді й болоті. Обережно й тихцем зближалася до берега, повитого густою мрякою.

Коли дійшли до берега, вдарив нечайно по їхніх нервах тупіт коня в гальопі. Це стійковий, що сторожив тут, поспішав повідомити свою команду, що в тому місці наш відділ перейшов ріку.

Не було хвилини до страчення. Просто з води й болота: „Бігцем на горб сотня руш!" Задихані стрільці 2 сотні вибігли в розстрільній на верх горба, що панував над околицею й обсадили його. Так станула 2 сотня твердо за Гнилою Липою. Від сторони Бурштина показалася густа противникова розстрільна.

Від сторони моста почала сотня стрілянину й боєвий гамір. Почала наступати. По короткій борні, під огнем другої й четвертої сотні, відступив противник у паніці. Згинув у тім бою м. ін. один хорунжий, четовий другої сотні. Обі сотні почали гнатися за відступаючими.

Інші сотні взяли негайно в Бурштині підводи й наступали противникови на пяти. Натрапили по дорозі на кілька покинутих гармат, що не встигли втекти, та гарний генеральський повіз. Зупинилися а. з селом Чагровом, проти стації Букачівців, над потоком Свіржем.

На третій день зробив наш курінь спробу проломити лінію противника. В наступі приняла участь перша сотня під проводом хорунжого Семяника, чета скорострілів хорунжого Фолиса й моя чета з піхотинними гарматками.

Наступали ми на двір, окружений густим садом. Від саду відгороджував нас потік Свірж. Скорострільці противника поховались у гущавині й важко було їх виполошити; його піхота відстрілювалася з саду й зпоміж двірських будинків. Піхотинні гарматки брали на ціль ті місця в гущавині саду, звідкіля відзивалися скорострільці.

Наші скорострільці працювали зразково. Хорунжий Фоліс бігав зчаста серед свисту куль від одного до другого, поправляти й контролювати їхню працю. Перша сотня посунулася трохи вперед, заляла в рові над самим потоком; одначе звідтіля не змогла вже рушитися під густим обстрілом.

Наступ у таких умовинах не вдається без гарматньої підготовки. Кілька десятків стрілен було би вистало, щоби виполошити противника з саду й двора, або хоч налякати його й потурбувати, та цим облегчити працю піхоти. Одначе наші гармати мовчали: не мали стрілен. Стрільці першої сотні ощаджували останні набої, щоб не опинитися нежданно без оборони перед противником, що міг перейти в наступ.

Мусіли їх виручати скорострілами. Та небаром забракло й їм стрілива. Тоді прийшлося зректись дальшого наступу та відійти без висліду на вихідні становища.

Так недостача стрілива стримувала розгін Галицької Армії, й додала противникові відваги думати про протинаступ. — („Новий Час").

НА БІЖУЧІ ТЕМИ.

ЩО ВАЖНІЩЕ?

У Венеції стрінулися диктатори двох великих европейських держав: німецький диктатор Гітлер та італійський диктатор Мусоліні. Їх стріча може заважити тяжко на дальшім ході подій світа.

У Ню Йорку відбулась інакша стріча. Стрінувся кулачний борець Карнера з кулачним борцем Бером. Вона має на хід подій у світі такий вплив, як торічний сніг.

Котра стріча викликала більше заціквлення в людей? Про котру стрічу більше пишуть газети? Подивімся скільки місця присвячено одній стрічі, а скільки другій. Скільки фотографій присвячено одній, а скільки другій. Скільки здогадів підносять про вагу одної стрічі, а скільки про вагу другої.

Чи люди справді поступають за своїм розумом?

ДВІ МІРИ.

Того самого дня приходять такі вісти:

Всі аліянтські держави, з виїмком Фінляндії, відмовилися платити Америці рату за воєнні довги.

Довідується про це Німеччина й каже: „Гарно! Я теж не плачу довгів!"

Довідуються про це аліянтські держави й кричать: „Що? Не платити довгів? Протестуємо! Ми до цього не допустимо!"

ЗОВСІМ, ЯК Я.

Писав недавно якийсь московський письмака, що в Росії, в тім краю диктатури, дуже люблять американського президента Рузвелта. Певно вважають його подібним до Сталіна.

Тепер знов барон Лютард Фрейгер фон Годенберг, німецький диктатор мореплавби, каже, що німецький нарід подивляє президента Рузвелта, бо він такий подібний до Гітлера.

Нагадується українська анекдота про хвалька, котрий казав: „Не бачиш, що я зовсім подібний до цісаря?"

„Чим?" — питає товариш.

„А ось: двоє очей, ніс між вухами"...

„Та і я маю те все! Чи я теж не подібний до цісаря?"

„Ти? Ні, ти подібний до жебрака".

НАСТАВТЕ ДРУГЕ ЛИЦЕ.

Генрі Кедбері, професор біблійної літератури в Брин Мор Коледж, виголосив перед конференцією американських рабінів цікаву промову про жидівсько-німецькі відносини. Радить проф. Кедбері Жидам перестати ненавидіти Гітлера й націстів за їх переслідування Жидів, а замісць цього показувати їм добру волю. Професор Кедбері запевняє, що в цей спосіб Жиди скорше діб'ються кінця переслідувань, ніж своєю войовничою поведінкою.

Проф. Кедбері належить до „Товариства Приятелів", себто Квейкрів. Яке враження зробила його промова на рабінів, газети не пишуть. Здається, рабінам здавалося, що вони чули цю промову 19 соток літ тому. Тоді вони її відкинули, і ледви чи приймуть вони її тепер. І чи можна дуже дивуватися їм, коли й ті, які приймають цю науку на словах, так рідко наставляють праве лице, коли їх ударити в ліве?

КОГУТ І ЗАЗУЛЯ В РОСІЇ.

Каже московський письменник Максим Горкий, що російські письменники похопили на взаємні похвали. Літературний світ Росії нагадує йому тепер казку, в котрій когут хвалив зазулю, щоби зазуля хвалила когута.

Що це не гарно ні з боку зазулі, ні з боку когута, нема що казати. Але всеж таки це деяке удосконалення старої техніки, коли зазуля хвалила зазулю, а когут пів про себе, гейби то тільки через його піяння сонце сходило.

ПРОТОКОЛ

з нарад головного екзекутивного комітету У. Н. Союза, які відбулися 8 травня 1934 року в головній канцелярії У. Н. Союза під ч. 81-83 Гренд Стріт, Джерзи Сіти, Н. Дж.

Приявні: головний предсідник М. Мурашко, заступник головного предсідника В. Малевич, головний рекордовий секретар Д. Галичин, головний фінансовий секретар-касієр Р. Слободян і завідатель „Свободи" П. Маційовський.

Наради почато в 1-шій годині пополудні. Головний предсідник відкрив збори та намітив для полагодження такі справи:

1. Процент від Маямі Флоріда бондів.

Стверджено, що заряд міста Маямі вже почав сплачувати проценти від недепонованих бондів, згідно з тою умовою, яку свого часу заключено між У. Н. Союзом і зарядом міста Маямі, а яка була проголошена в протоколі екзекутиви У. Н. Союза з дня 16 березня 1934 року. Яко першу рату на сплату тих процентів отримано $1,000.

2. Бонди, від яких проценти досі заплачені, які залягають з виплатою самого капіталу.

а) Collinswood, N. J., 5% Water Bonds на суму $19,000, платні 1 травня 1934 р. Організація одержала повідомлення, що з огляду на важке фінансове положення міста заряд міста не міг додержати речинця сплати капіталу, який припадав на 1 травня цього року, а тому був змушений віднестися до всіх власників бондів, та запропонувати їм івміну теперішніх 5% бондів на 4½ бонди, з тим, що сплата самого капіталу мала би відбуватися між роками 1936—1968.

б) Dumont, N. J., 5% Assessment Bonds на суму $14,000. Хоч платність тих бондів ще не вийшла, бо припадає на 1 липня 1934 р., то заряд міста вже повідомив усіх власників бондів, що їх виплата не наступить в означенім речинці. Натомісць заряд міста пропонує 30% готівки з належної суми, а на решту суми видачу 5% відплатних бондів (Refunding Bonds).

в) Linnhurst, N. J., 5½% Gold Bonds на суму $30,000. Повна виплата тих бондів мала наступити 1 травня 1934 р. Замісць виплати готівкою заряд міста запропонував власникам бондів видачу відплатних бондів з таким самим процентом, які приносили попередньо видані бонди.

3. Бонди, які ще не є платні щодо самого капіталу, а які залягають з плаченням процентів.

а) Fort Lee, N. J., 6% Improvement Bonds на суму $40,000, платні 1 листопада 1935 р. На тих бондах є залеглий процент від 1 травня 1933 р. Досі нема ще виробленого остаточного пляну щодо сплати тих процентів. Вправді заряд міста вже віднесився до власників бондів з певними пропозиціями, одначе подавав такі умови сплати, на які власники бондів не згодилися. Отже в тій справі ведуться дальші пертрактації.

б) High Point, N. C., 5% Water & Sewer Bonds на суму $30,000, платні 1 липня 1936 р. Заряд міста залягає з плаченням процентів від тих бондів від 1 липня 1933 р. Згідно з реорганізаційним пляном, який предложено власникам бондів, заряд міста годиться видати довготермінові відплатні бонди, які мають приносити такий самий процент, як оригінально випущені бонди.

Ті всі пропозиції в справі вище наведених бондів передискутовано та порішено робити дальші старання в ціли виєднання від заряду міст таких умов сплат, які лише седер даних обставин можна видістати, і які були би кориснішими для організації. А коли в деяких випадках не вдалось організації виєднати кращих умов, як ті, що вже тепер є запропоновані, то тоді треба поступити так, як у дотичній справі конечність буде цього вимагати.

4. Продаж бондів.

Рішено продати: Orange County, N. Y., бонди за $10,437.50, які свого часу закуплено за $9,950, і Hamilton County, Ohio, бонди за $31,320, за які свого часу заплачено $28,083.

5. Купно бондів.

Порішено закупити такі бонди: Federal Land Bank 5% за $15,037.50, Home Owners Loan Corporation 4% за $89,600, State of La. Highway 5% за $48,716, і Detroit Gas 5% за 29,474.

6. Виміна морґеджів на „Гом Овнерс Лон Корпорейшен" бонди.

Стверджено, що організація отримала „Гом Овнерс Лон Корпорейшен" бонди на суму $3,000, яко покриття морґеджу, який свого часу уділено на реальність Івана Хмужинського в Джерзи Сіти. Далі стверджено, що у виміні морґеджів на тогож роду бонди знаходяться такі реальности: Бирича і Петруняка з Бейон, Н. Дж., Мідлетона й Абта з Нотлі Н. Дж., Лібмана з Іст Рутерфорд, Н. Дж., Угорчака з Джерзи Сіти і Магури з Карлстад, Н. Дж.

7. Перебрання реальности на власність У. Н. Союза.

За неплачення залеглих процентів від морґеджу і міського податку порішено перебрати на власність організації реальність Йосифа Суруди з Джерзи Сіти, Н. Дж., на якій організація мала морґедж у сумі $55,000.

8. Реальности, на яких є залеглий процент і податок, і які не є перебрані, а знаходяться під спільною контролею У. Н. Союза і міських властей.

В Джерзи Сіти, Н. Дж.: 21 Клиф Ст., 2250—2259 Годсон Булевард, 248—250 Сип Евеню, 77—79 Джексон Евеню, і 3199 Булевард. Далі у Вест Ню Йорк, Н. Дж., під ч. 762—764 Бродвей і в Форт Лі, Н. Дж., під ч. 547—551 і 553—555.

9. Реальности, над якими організація має контролю спільно з власниками тих реальностей.

В Джерзи Сіти, Н. Дж.: 500—502 Болдвин Евеню, 60—66 Шерман Плейс, 155—157 Двайт Ст., і 32—34 Лексингтон Евеню, та в Бейон, Н. Дж., під ч. 41—45 Келі Паркей.

В справі тих всіх реальностей, над якими У. Н. Союз має спільну контролю з міськими властями, чи то знову з власниками реальностей, порішено, щоб і на будуче не руководитися якимсь загальним і однаковим правилом щодо поступовання, а трактувати кожну справу індивідуально.

10. Уділення нових морґеджів.

Ухвалено уділити як перший морґедж в сумі $2,500 на реальність М. Вовчука, 226 Фебієн Плейс, Ньюарк, Н. Дж., і $3,500 на реальність І. Голубовича, 652 Савт 19 Стріт, Ньюарк, Н. Дж.

11. Направа реальности.

Порішено поробити конечні направки на фронтовім домі під ч. 409 Гров Стріт, Джерзи Сіти, Н. Дж., де У. Н. Союз має два доми, які були перебрані на власність організації ще 1931 року.

12. Справа депозиту в Елізабет Трост Ко.

Прочитано повідомлення з Елізабет Трост Ко., що реорганізацію цього банку вже покінчено, так, що на днях цей банк буде відчинений і виплатить 50% депонованих грошей готівкою, а на других 50% видасть уділи згідно з тим пляном, про який уже була згадка в протоколі екзекутиви У. Н. Союза з 16. березня 1934 р.

На тім покінчено наради головного екзекутивного комітету. Опісля відбулося ще засідання редакційної комісії У. Н. Союза, в якім, крім членів екзекутиви, взяв участь також відповідальний редактор „Свободи", д-р Л. Мишуга. Виконуючи ухвалу річного засідання головного уряду У. Н. Союза з лютого 1934 р., предсідник редакційної комісії, М. Мурашко, предложив для полагодження справу помічної редакційної сили. На внесення відповідального редактора рішено приняти на помічну редакційну силу п. Володимира Кедровського на час від 15 червня до 15 жовтня 1934 року.

Наради закінчено в 7 годині ввечір.

Д. Галичин,
гол. рек. секретар.

ВСТУПАЙТЕ ГРОМАДНО В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗА.

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ

БОСТОН, МАСС.

Хор, танки і молодь. (Витупи в Менчестер і Лоренс).

Наша молодь зачинає робити українській справі дуже велику прислугу. Бачимо це в нашій місцевости по успіхах Хору Українського Молодечого Клюбу, яким управляє о. Й. Желіхівський. В хорі виступають хлопці й дівчата свідомих українських громадян. Така сама свідома молодь гуртується і в школі українських народніх танків.

Недавно тому дістав я запрошення на концерт до **Менчестер, Ню Гемшир**, де виступила зі співами і танками наша молодь з Бостону. Виступали там теж члени новозаснованого клюбу танцюристів з Менчестер. На концерті було багато визначних Американців. Прибули теж урядники міста разом з мейором. Всі вони не знаходили слів похвали для нашої пісні й танків. І всі вони набрали на концерті цілком іншого поняття про наш нарід і нашу культуру. Тому навіть дали вони виразний вислів.

Дня 19. травня хор був запрошений до Симфоні Гол, де перед тисячами Американців пописувалися наші танцюристі під проводом інструктора Мирослава Желіхівського. Бостонські газети згадували про цей виступ дуже гарно.

На день 20. травня запрошено хор і танцюристів на концерт до **Лоренс, Масс**. Там по розпаді московських ступайків зорганізувався українсько-американський клюб, який поставив собі за ціль обзнакомити місцевих Американців з українською культурою й українськими справами. Ми з Бостону рішили їм допомогти в такій добрій народній справі.

Простора литовська галя була заповнена. Приїхали громадяни з Менчестер, Н. Г., зі своїми молодими танцюристами. А те все зробило велику групу людей на сцені. На концерт прибув теж і мейор міста. Концерт відкрив гром. Г. Буцяк, голова Горожанського Клюбу, а до проводу концертом покликав гром. Марковича з Менчестер. Він то покликав до слова Американця, міського урядника. Той заявив, що він не знає, як описати те враження, якого він зазнав, коли поглянув на українську молодь на сцені, усю в народніх строях, як у квітах. Заявив, що таких виступів треба більше, а вони зроблять Українцям велику культурну рекляму. Потім співав гарно хор. А по нім виголосив головний реферат гром. Н. Давискиба з Бостону. Бесідник представив політичне положення України перед світовою війною, підчас неї й по ній. А зокрема змалював теперішній кривавий режім окупантів, взивав до єдности та дальшої боротьби в тій надії, що встане воля, встане правда.

Потім хор відспівав вязанку пісень, а танцюристи з Бостону і Менчестер відтанцювали кілька народніх танків. Два-сольові танки відтанцював широко вже відомий в Америці молодий танцюрист Іванко Желіхівський.

Мейор міста закликав тут роджену українську молодь, щоби шанувала прекрасні традиції своїх українських батьків, та плекала чудову українську культуру. І заявив, що дуже вдячний комітетові, що одав йому нагоду бути на тім концерті.

Опісля говорив о. Желіхівський, взиваючи присутніх до дальшої обєднаної праці. Потім співав знову хор і знову танцювали наші танцюристи, а оплескам публики не було кінця. Концерт закінчився відспіванням гимнів, американського й українського. По концерті відбулося приняття в галі Укр. Горож. Клюбу, де предс. Буцяк подякував громадянам з Бостону і Менчестер за їх поміч. Говорили ще о. Желіхівський та гром. Маркович з Менчестер. Всі вони ствердили велику користь з такої спільної акції околичних українських громад.

Оттак ліквідується тепер у нас по громадах кирпиня і започатковується нова, здорова, ідейна праця. А в тій праці наша молодь відграє тепер першу ролю.

Бостонець.

ДИВНА РОЗМОВА В КУЗНІ

Вийшов коваль з кузні, мабуть до хати, посніданти, а в кузні стало щось розмовляти.

— Фа-фа-фа! — каже горнило. — Якби я вогню не палило, то все би погасло й застигло! Як би заліза розжарити не вміло, то яке тут було би діло? Фу-фу-фу! — Я тут найбільше значу!

А на те озвалось грубе ковало і таке сказало: Га-га-га! Якби тут не я, то на чім коваль обробляв би сталь і на чім робив би підкови? Без мене про роботу нема мови!

А на те довгі кліщі: Ви самохвали-брехачі! Якби я червоної штаби не тримало, то чим поклав би коваль залізо на ковало і чим тримав би підкови й обручі, якби не кліщі?

— Го-го-го! Всеодно! Чи залізо гаряче, чи студене, що з нього було би без мене? (так важний молот озвався і на держаку піднявся). Таж кожний знає і признає, що по тім майстра пізнати, чи вміє молот підняти й гугупнути відважно й сильно, щоб іскри сипались обильно. Як він те вміє, то душа радіє і робота йде, бо є чим кувати. Що тут балакати! У всьому тут моя голова: без молота й кузні нема!

— Фу-фу-фу! Слухаю бесіду ту й збирається мені на сміх (сказав ковальський міх). А щож би то було, якби з мене вітром не дуло? Чи був би який жар? Я тут князь і цар!

На те двері відчинились, коваль з хлопцем появились. Каже майстер: Гей, хлопчино, зараз з тим мішком піди но, в нім ти вугля принеси, на горнило наклади, бо як вугля нам не стане, то нам ціла кузня стане!

Застидались тії речі, що таку їм правду в вічи коваль майстер тут сказав! І всі втихли і признали, що для власної похвали кожний себе величав.

Бачиш правду тут готову: Мають вартість однаково всякі речі для роботи й ремісничої охоти, — й тільки разом у гурті доконають діла всі, а одно щось без другого — не значить нічого. Так у згоді й добрі люди доконають діла всюди, а без єдности й охоти не буде хісна з роботи.

ПОДЯКА.

Я, нижче підписана, складаю щиру подяку головному урядові У. Н. Союза за скоре виплачення мені посмертного в сумі $1000 по моїм чоловіку. Бажаю нашій організації якнайкращого успіху. Також дякую місцевим урядникам і всім членам за їх труд і за участь в похороні бл. п. О. Дацка.

Матрона Дацко, вдова,
і діти,
членкиця від. 238 У. Н. Соза,
Бостон, Масс.

Діти.

Дві мами балакають про своїх дітей.

— Чи часто мусите сердитися, що може ваші діти говорять неправду?

— Ах, ні, навпаки, більше мушу сердитися, що часом у невідповідну хвилину скажуть якусь правду.

НАЦІОНАЛЬНІ ЗМАГАННЯ БАСКІВ.

(УП) Думка, що Еспанія заселена одною — еспанською нацією, закорінена в дуже багато людей. Подібно зрештою донедавна думалось про Росію, а ще дальше думається про Францію, в якій одначе ведуть напнятий визвольний змаг Бретонці, чи про Бельгію, де піднесли голос за національне право Флямандці. В Еспанії дві нації ведуть боротьбу за свої національні ідеали: Каталонці і Баски. Змаг Каталонців, що закінчив недавно перший етап, яким є добуття автономії для Каталонії в рямцях еспанської держави, був світови доволі відомий, головно задля особи невтомного каталонського провідника, старого революціонера Мачії, що помер в грудні минулого року. Останньо почав говорити світ і про Басків, коли вони внесли до еспанських кортезів проект автономії для своєї країни.

Баскія, це країна в західних Піринеях, між рікою Адуром на півночі й Ебром на півдні, розділена французсько-еспанським кордоном на дві частини. В трох французьких округах і чотирох еспанських живе разом коло півтора міліона Басків. Головним містом еспанської Баскії є Більбао, а французської Байонна. Мова й культура Басків мають прикмети повної окремішности, а культурний рівень їхньої країни багато вищий, ніж решти Еспанії. В Баскії припадає на 100 мешканців 30 неграмотних, а в решті Еспанії аж 50. Традиція політичної незалежности в Басків незвичайно жива. Ще тому 100 літ Баскія була незалежною державою, звязаною з Мадридом тільки персональною унією. Централістична політика еспанських королів викликала криваві повстання Басків (1837, 1872), а їхня революційна боротьба триває до сьогодня. Головним носієм національної ідеї Басків є основана 1882 р. „Баско-національстична Партія", поширена теж на французьку Баскію. Революційним авангардом є боєва організація „Мендігойксале". Національним знамям Басків є віддарна знак свастики. Головним противником баскійських націоналістів у краю є традиціоналісти (консервативно - католицька партія), що стоять на грунті еспанського централізму.

Статут автономії, який Баски внесли до еспанського парляменту, зібравши відповідну скількість підписів, передвиджує дуже широкі права для Баскії в ділянці адміністрації, господарства й культури. Є мало правдоподібним, щоби його прийнято в Мадриді в такій формі. Звідтіля йдуть між іншим сильні намагання засіяти між Басками зерно незгоди і не допустити до однозгідного становища в справі автономії. Колиб дійсно відкинуто статут, Баски скріпилиб революційну боротьбу й це незвичайно ускладнилоб і так поважне внутрішне положення в Еспанії.

На всякий випадок Баскія одна з тих сил в Европі, що при назріванні нових зударів відограє разом з іншими молодими націями важливу ролю у важенні сьогоднішнього реакційного світа націй-гнобителів. У цьому змислі Баскія союзник України.

У родині вегетаріянця.

У Канарчуків є вегетаріянська кухня. Раз Канарчук спізнився на обід. Нахмарена жінка витає його словами:

— Ходи скорше, бо обід зівяне!

— Колиб ви схотіли слухати моїх рад, моглиб ви дожити й до восімдесятого року життя!

— Алеж пане докторе, у весні матиму саме восімдесять літ!

ХОЧУ, ТА НЕ МОЖУ

Даруйте, людоньки, що так отверто вихоплююсь, але що маю зробити? Виж певно знаєте, як то часом чогось захочеться то хоч умирай, а воно все хочеться та хочеться.... Така вже людська вдача!

От хочби, наприклад, залюбиться якийсь парубчина у дівчині. Вона і не дуже то того, й батьки сваряться, й товариші сміються, а він все ходить до неї, та все любить і любить, бо, значиться, хоче. А людське „хочу" міри не знає...

Так точнісінько і мені захотілося. Тільки не думайте, що дівчини до серця. Ні.. Пробачте за слово, написати фейлетон захотілося. До скону, аж під серцем ниє, так захотілося...

Та й не диво. Хібаж не чудова річ оті фейлетони? Та я за добрий фейлетон і найкращі очі проміняю. Сказано: знаменита річ оті фейлетони. Так собі легенько, простенько, будьякого хруня заставляти в решеті танцювати. Спитаєте, як? Зовсім просто. Пише, наприклад, якийсь вевельчак то за це, то за те, а хруня все на оці тримає. І звідси трошки і звідти небагато і вже сказав: „Тікайте, пане, бо масло, що маєте на голові, розтопиться і ви сорому наберетесь". А то зовсім не за масло, а до того петься, що той чоловік зрадив свій нарід. Зате й люди його цураються. А вже коли прийде такий панок до товариства, то людоньки „шеп, шеп"; мовляв: той пан між нами за польські гроші риє, а той за московські, та що за гроші й рідного батька продадуть, а не то що Україну...

А про інших шепчуть оті настирливі людоньки, що вони в клюбі того, або у Допомозі тее... А там знов шепчуть, що такі панки організації не поведуть, та що їх гнати треба...

От колиб я зумів про таких панків хоч один фейлетон ушкварити, то так ушкварив би, що хоч куди! Одних, наприклад, похвалив би, других погудив би, бо фейлетоністови все пробачається. Написав би про цих виродків, як вони скавулять коло чужого корита, та написав би про те, хто ми та чого хочемо. Поділивсяб з читачами тим, що, хвалити Бога, можемо тепер весело та з пошаною голови перед національним прапором схилити та що в нас заснувалася Стрілецька Громада, в якій місце всім Українцям та щирим патріотам...

Та мало про що не можна хотіти писати, а я, бігме, хоч плач — не вмію... Колиб хоч перед смертю вдалося одного фейлетона доброго вшкварити!

П. Стахів.

Натан Розеншток переходив у Перемишлі мостом на Сяні. Стрінув тут свого знайомого, що перехилився через поруче й дивиться сумно на хвилі Сяну.

— Що ви тут робите? — спитався Розеншток.

— Уявіть собі: перед хатиною, як я отворив портфель, щоби перерахувати гроші, впав мені в ріку один доляр!

— Не журіться! Підіждіть хвилиночку, може ще піде вгору!

———o———

При асентирунковій комісії лікар питається сільського парубка:

— Чи ви здорові? Нічого вам не долягає?

— Я хорий на серце, прошу пана доктора.

— Нічого не шкодить — відповідає лікар. — Дальший! — А що вам долягає?

— Я, пане докторе, маю слабі легені.

— Нічого не шкодитя... я також маю хорі легені! — Дальший. Підходить жидок Мошко Вакс.

— А вам що долягає?

— Та я... цікавий що пан доктор скажуть... бо я трохи варят!

———o———

Учитель: Навіщо тебе мама посилає до школи? Гадаю, що на те, щоби ти навчився чогось лінюху один!

Ученик: Я гадаю, що тому, щоби мати дома спокій.

УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ ПІСНІ

які опрацював і видав

М. О. ГАЙВОРОНСЬКИЙ

на мішаний хор.

1. Живи, Україно.
2. Невістонька, пісня з Полісся.
3. Вербож моя, пісня з Полісся.
4. Одкаль сонечко сходило, пісня з Лемківщини.
5. Моя мила, пісня з Лемківщини.

Повищих 5 пісень продаємо за $1.00.

6. Коляда, Гуцульське Різдво.
7. Пльис, Гуцульське Різдво.
8. Круглынк, Гуцульське Різдво.
9. Щедрівка, Гуцульське Різдво.

Повищі 4 пісні продаємо за $1.00.

Всі повищі пісні можна одержати в книгарні „Свободи". Висилаємо тільки по одержанню належитости.

"SVOBODA,"

81-83 GRAND ST., (P. O. Box 346) JERSEY CITY, N. J.

НОВИЙ ТЕАТРАЛЬНИЙ РЕПЕРТУАР

ЧУДО СВ. НИКОЛАЯ, написав В. Левицький. Драматична картина на три дії, після апокрифів. Для старших. 12 осіб — 20 ц.

МАТИ, драма з народнього життя на 4 дії, І. Я. Луцика. 11 осіб. — 35 ц.

З ТАМТОГО СВІТА, комедія в трох діях. В. Мартиневича. 15 осіб — 45 ц.

ЗМІЙКА, В. Ришкова, комедія на 4 дії. 9 осіб — 50 ц.

МОТРЯ, нісценізація історичної повісти Б. Лепкого на 5 картин, осіб 21 — 35 ц.

КНЯГИНЯ КАПУЧІДЗЕ, фарс на 3 дії. А. Моллер. 10 осіб — 45 ц.

ВЕЧІР НА ХУТОРІ, або **Василь та Галя.** Песа на 1 дію. 4 осіб — 20 ц.

ШВЕЦЬ ЖЕРДКА, або **Барон на Літниську.** Комедія в 3-ох діях. 12 осіб — 45 ц.

ДЛЯ БЛИЖНІХ, драма на 4 дії, Я. Косовського, 13 осіб — 30 ц.

СОТНИКІВНА, песа в 5 діях, з історичної повісти Богдана Лепкого. „Сотниківна" перероблена для сцени Олексою Скалозубом, 15 осіб — 40 ц.

ЗРАДА, історична драма на 3 дії з часів гетьмана Мазепи, 8 осіб — 35 ц.

ВОЄННА ЗАВЕРУХА, трагікомедія на 4 дії зі співами, 6 осіб — 25 ц.

ДВА ДОМИКИ И ОДНА ФІРТКА, комедія в 1 дії, Л. Лотоцького, 8 осіб — 15 ц.

ЧОРТЕНЯ, комедія в 3 діях для аматорських гуртків, Й. Ярославич, 6 жен. 5 муж. (Чортеня написане в цей спосіб, що можна його грати як хто хоче, в 1-ній або в 3-ох діях) — 30 ц.

МАРКО СПОТИКАЙЛО, комедія на 4 дії, написав П. Франко, 10 осіб — 35 ц.

ВЕРТЕП, песа на три дії, М. Підгірянка — 25 ц.

ЛЮБОВНІ ПРИГОДИ, комедія на 2 дії, Ост. Цюка, 5 осіб — 15 ц.

НОВІТНІ ЧОРТИ, комедія в чотирох діях, написав А. Данко. Осіб 16 — 35 ц.

СРУЛЬ НАТЯГАЙЛО, написав А. Данко, комедія в двох діях, 7 осіб — 25 ц.

Замовлення слати до:

"SVOBODA,"

81-83 GRAND ST., (P. O. Box 346) JERSEY CITY, N. J.

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКІ КНИЖКИ І ГАЗЕТИ БО ЧАСТЕ ЧИТАННЄ ВЕДЕ ДО ПРОСВІТИ. А ПРОСВІТА — СЕ СИЛА. ПИШІТЬ ПО НАЙНОВІЙШИЙ ЦІННИК КНИЖОК.

ЯК МИ ПОМАГАЄМО РІДНОМУ КРАЄВИ.

ЙОНГСТАВН, О.

Із забав на рідний край.

Дня 15. квітня громадяни Іван і Параскевія Дубас запросили до себе гостей, щоби поділитися з ними спільним свяченим. Гостина ця була родинного характеру. Всі присутні висказували свої думки про давнє минуле та про те, якби наладнати життя тутешнього молодого покоління, щоби не пропадало для українського народу. За милою забавою скоро минав час, однак забава ця замітна тим, що на ній не забуто про рідний край. В справі цій забрав слово гром. Онуфрій Опалка та попросив гостей прийти з матеріяльною поміччю визвольній акції, на що присутні радо пристали та зложили свої жертви, як слідує. По $1: Іван Дубас з дружиною, Онуфрій Опалка, Юрій Пристащ, о. Л. Весоловський, Петро Галько; по 50 ц.: П. Луцик, Л. Сенчишак, пані Філь, Н. Мигаль. Разом $7.00.

Тиждень пізніше відбулася така гостина в домі громадян Онуфрія і Н. Опалків в Найлс, О. Господар дому Онуфрій Опалка, який від довшого часу бере живу участь в народній роботі, який є також наставником у фабриці, де багато помагає своїм землякам, гарно угощував своїх гостей. Серед гарно проведеного часу не забуто й тут про рідний край та зложено матеріяльну поміч на підпомогу „Рідній Школі" в західній Галичині т. є. на Лемківщині, як слідує. По $1: гром. Онуфрій Опалка з дружиною, Юрій Пристащ, Іван Дубас, о. Л. Весоловський, Ст. Шлирка; по 50 ц.: М. Іванчак, Н. Турковський, П. Луцик, П. Гуряк, П. Янів, Л. Сенчишак, І. Терлецький, М. Пелц. Разом $9.00.

Зібрані гроші постановлено переслати до краю на згадані цілі через Обєднання.

Присутній.

„САДОК ВИШНЕВИЙ КОЛО ХАТИ".

Пародія.

Садок червоний коло хати,
По тюрмах куркулі гудуть,
Колгоспники з трактором [йдуть,
Співають про вожда дівчата,
А кухарі з пайками ждуть.
Че-Ка вечеря коло хати,
Пятькутна зіронька встає,
Політосвіта курс дає,
Агітник хоче научати,
Та комсомолка не дає.
Кулачка склала коло хати
Голодних діточок своїх,
Сама замліла коло них...
Затихло все, лиш агітатор
Із агітпропу не затих.

Н.

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ

АНСОНІЯ, КОНН.

Зїзд „Української Стейтової Політичної Організації" в стейті Конетикот.

Дня 6-го травня 1934 р. в Украінськім Народнім Домі в Ансонії відбувся річний зїзд „Української Стейтової Політичної Організації" стейту Конетикот. Участь в ньому взяли понад 100 делегатів, які заступали такі громади: Ансонія, Дербі, Бриджпорт, Ню Гейвен, Ню Бритен, Гартфорд, Савтпорт, Савтенгтон, Кліфтон, Клінтонвіл, і Мериден. Заступлені були також інші громади.

Зїзд переводила президія, зложена з гром.: В. Калина, предсідник; Л. Апанович і А. Берещак, секретарі; Т. Захарієвич, касієр.

Зїзд відбувся в незвичайно поважному настрою. Він радив і ухвалив рішення в багатьох дуже важних народніх справах. Центральну Управу ОДВУ заступав заступник голови, гром. Микола Новак.

На окремому місці подаємо резолюції, які запали на зїзді. Ці резолюції рішено опублікувати в українській пресі в Америці та переслати до урядів УНДО-ня та Радикал-соціялістичної Партії в краю.

В часі зїзду присутні делегати зложили від себе та від своїх товариств жертви на боєву акцію ОУН. Тут подаємо спис жертводавців:

Тов. Вандурист з Ню Гейвен $5, бр. св. Михаїла з Ню Гейвен $5, Сітізенський Клюб з Ню Бритен $5, тов. ім. Т. Шевченка з Савтпорт $5, відділ 38 Союза Українок з Ансонії $5, Червоний Хрест ОДВУ з Ню Гейвен $2; громадяни: М. Кутний з Ню Гейвен $2; О. Запаринюк з Ню Гейвен $1, К. Стасюк з Ню Гейтен $1, Гр. Стасишин з Ню Гейвен $1, А. Маланчук з Клінтонвіл $1; Гр. Патинюк $1, В. Калина $1; дрібними зібрано $7. — Разом зібрано $42, які, по відчисленню розходів, призначено на боєву акцію ОУН в краю.

В ухвалених резолюціях зясовано положення українського народу під займанщинами та стверджено, що Організація Українських Націоналістів є в краю організацією, яка веде найуспішнішу боротьбу з ворогами української державности. В Америці, кажеться далі в резолюціях, заступає український націоналізм ОДВУ, під якого проводом стоїть Українська Стейтова Організація стейту Конетикот. Осуджено далі теж усякі напади на ОУН, зокрема з боку Української Радикально-Соціялістичної Партії як на корінних українських землях так і тут на іміграції. Зїзд привитав бадьору поставу всіх Українців, селян і робітників на українських землях, яку вони задержують у протиділанні на ворожі руїнницькі зазіхання та візвав загал піддержувати боєві сили українського народу.

Поліцай до пані, що їде автом заскоро:

— Мушу вас записати, бо ви їхали автом більше як пятьдесять миль на годину.

— То будь ласка, запишіть, що я їхала сто миль на годину, може скорше позбудуся того старого авта!

———o———

Шотляндець жениться

Рано перед вінчанням прийшов Шотляндець схвильований до священика.

— Отче парох, отче парох, чи вже все готово до шлюбу?

— Так, приятелю.

— То недобре. Бо я хотів би вже тепер оженитися зі сестрою моєї нареченої. Я так надумався.

Священик задумався.

— Та то ще не є запізно. Попросту зладимо нові документи.

— А чи то буде коштувати знову два шілінги?

— Так.

Шотляндець зітхнув:

— Тоді я радше звінчаюся таки з тою першою сестрою.

———o———

Старогрецький історик Плютарх оповідає, що голяр спитав короля Археляя, як має його обголити.

— Мовчки, — відповів король.

НЕЗАГНУЗДАНИЙ ТАРЗАН.

(10)

Розлючена пантера скочила вгору на галузу, на котрій стояв Тарзан. Тепер Тарзан і пантера станули собі до очей. Пантера бачила перед собою рівночасно й пімсту й гарну вечеру.

Пантері здавалося, що безволоса малпа, що стояла перед нею, мусить бути безрадною в боротьбі з пантерою, бо ця малпа має слабі клеваки й майже не має кіхтів. Тяжка галуза вгиналася під тягаром двох сотворінь, як пантера скрадалася до Тарзана.

Тимчасом вітер став дути з великою силою. Хиталися навіть найбільші дерева-великани й стогнали під ударами вітру. Велика галуза, на котрій пантера й чоловік стали до себе око в око, гнулася й хиталася.

Місяць зовсім затьмився. Зате блискавиця час від часу продирала темноту джунглів, відкриваючи пристрасну боротьбу, що починалася на галузі дерева.